

Sebestény-Jáger Orsolya

Jeremiás

Vállamra vettem az igazság világát,
legszentebb világát: a fénylőt.
Te tetted rám, hogy magadhoz emelj,
mint elhintett magból, az égig érőt.

Rőt utak között pörölycsapás vagyok,
házából elűzött, zord zarándok.
Köröttem puszta. Fölöttem tűz.
Már bennem lobbannak azok a lángok.

S mint álmos anyagot formáltál kezdeddel
hűen hajolva a hiú anyaghoz,
értő kezekkel tapasztva össze,
hogy közeledni merjek a csillagokhoz.

Így indulok. Vállamra véve jármodat,
szavad Igéjét, szavad világát,
mely mindörökkön át békességet ad
és védőn világít – akár a fáklyák.

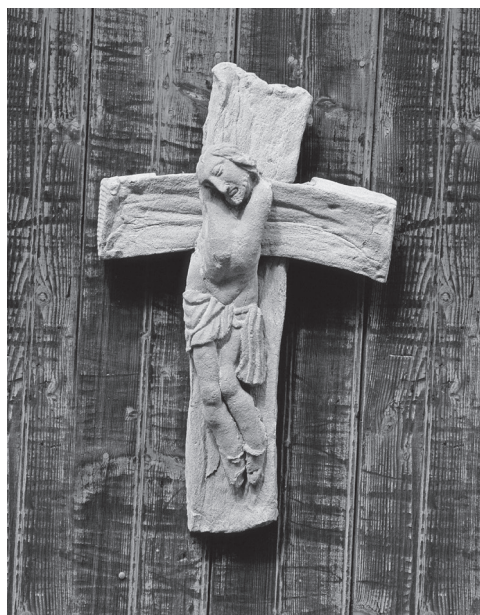
A megdicsőülés hegyén

(Mt 17, 1–13)

Halandó léptünkre nem vetültek árnyak,
csak követtük szótlan és térdre hullt a hegy.
A védtelen csendben álltunk megigézve,
mint néma vértanú, ki Érte halni megy.

Mint fekete-fehér filmkockák a képek
villannak előttem – nem felejttem el.
Egy frissen ütött seb: felhasad az égbolt,
és vérzenek az évek, mind a kétezer.

Mi sátrat akartunk állítani, igen.
Emlékszem: amint fáradt mosollyal ül,
és néz ránk hosszan, időtlen szemekkel,
s mi senkit sem látunk, csak Jézust egyedül.

Kereszt (1986, kőcserep)

Az út

Az út, amin járok, égig ér,
bár sár veszi körül, hófehér.
Lábaim alatt, ha moccan a fű,
ámulva lélegzem – oly gyönyörű.

Minden nap megvívom e titokzatos harcot:
a legszebb képet hoznám, kalligrafált, karcot,
hogy kincsként adjam át és Eléd tegyem.
Másnak semmiség, nekem a mindenem.

Az út amin járok, égig ér,
bár sár veszi körül, hófehér.
Lábaim alatt, ha moccan a fű,
ámulva lélegzem – oly gyönyörű.

Hazafelé

Eliramlottak az évek,
mint hajnali gyors az ablak alatt,
mint megárvult háztetőről szállnak el ősszel
az útra kéredzkedő madarak.

Számolgatnánk időnk visszatekintve,
de markunkból minden kipereg,
mint áttetsző homokóra mélyén
a súlytalan lehulló homokszemek.

És mégis remélem: az út,
mit aranylón szegélyez sok faág,
átível majd téren és időn,
s végül hazavezet Hozzád.

Ha egyszer megszülettél

Mert egyszer megszülettél,
léptedet őrzi a nyári ég,
az aranyló homok augusztusi csöndje,
ha tűnődve megnyúlnak az esték.

Ha kitárul, s bezárul az ég,
a boltívek alatt a kő álma átsuhan,
s a múlt idő zarándokainak
sóhajtása e kőbe vésve van.

Ott vagy a térdeplő nyári fűben,
ha körülölel az esti szél,
a fatölkök között a kertek alján,
hol a csöndes zápor arcodhoz leér.

Ott vagy a hársfák alatt is
egy parton feledett vén padon,
és emlék leszel, de utad nem ér itt véget.
Égbe emelnek angyalszárnyakon.

Nagyapa

(Édesapámnak)

Nem is gondoltam, évek távlatából,
hogy annyi év után ennyire fáj még,
de viszem magammal, mert eltéphetetlen,
e fényektől átjárt, gyermekkori emlék:

ahogy Nagyapa áll a szürke kapuban,
hófehér haján a júliusi égbolt,
Nagymamával nekünk integet.
Jaj, megfoghatatlanul rég volt.

Az utca örök. Időtlenül szép.
Emlékeimben már mindig így marad.
Látom a nagy, sárga ház előtt őket,
fölénk borulnak hajdanvolt nyarak.

A kertben a fenyők az égig értek,
súrolták talán az álmodó napot,
gyermekvilágunk tarka szőttesén –
s nem tudom elhinni, hogy nincsenek ott.

Mi mindig útra keltünk. Ő volt, aki maradt.
S a színhely, az idő már nevével egy.
De legbelül sírnék, ha kimondanám:
Kazinczy utca hatvanegy.

Üres a ház ma. Üres a kert is.
A fű kiégett, s a pince halott.
De új élet kelt bennem: kicsinyke lény,
s mert Fenn így akarták: rá hasonlított.

S ha belenézek kislány-szemébe,
látom benne a hajdanvolt eget,
érezem a júliusi nyarak csöndjét,
s látom Nagypát, ki a kapuban integet.